



SARAH LARK

DE ROEP VAN HET HET LAND

Een jonge vrouw zet alles op het spel om terug te keren
naar haar geliefde Nieuw-Zeeland



SARAH LARK

DE ROEP
VAN
HET LAND

Eveneens van Sarah Lark:

Het land van belofte
Het lied van de wolken

Eerste druk september 2013

Oorspronkelijke titel *Der Ruf des Kiwis*

Copyright © 2009 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

Copyright © 2013 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Hans Gordijn, Baarn

Omslagillustratie Thinkstock.com

Auteursfoto omslag Gonzalo Pérez

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

Landkaarten Reinhard Borner

ISBN 978 90 325 1414 3

ISBN e-book 978 90 325 1415 0

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Opvoeding

Canterbury Plains, Greymouth

Christchurch, Cambridge

1907 – 1908 – 1909

1

‘Een wedstrijdje! Kom op, Jack, tot de ring van de stenen soldaten!’

Gloria wachtte Jacks antwoord niet af, maar bracht haar voskleurige pony naast zijn paard in de startpositie. Toen Jack berustend knikte, drukte Gloria zacht haar kuiten tegen de flanken van haar pony, die er meteen vandoor ging.

Jack McKenzie, een jonge man met roodbruin krullend haar en rustige, groenbruine ogen, spoorde zijn paard ook aan tot galop en reed achter het meisje aan over het bijna eindeloze grasland van Kiward Station. Jack zou Gloria nooit kunnen inhalen op zijn sterke maar langzame Cob-Wallach, bovendien was hij te groot voor een jockey, maar hij gunde het meisje dat plezier. Gloria was ontzettend trots op haar razendsnelle pony uit Engeland, die eruitzag als een minivolbloed. Volgens Jack was dit het eerste verjaardagscadeau van haar ouders waar Gloria echt blij mee was. De inhoud van de pakjes uit Europa die anders met onregelmatige tussenpozen werden afgeleverd, was niet bepaald spectaculair te noemen: een jurk met ruches, een waaier en castagnetten uit Sevilla, goudkleurige schoentjes uit Milaan, een minuscuul handtasje van struisvogelleer uit Parijs... Alleen maar dingen die op een schapenboerderij in Nieuw-Zeeland niet bepaald nuttig waren en zelfs te extravagant voor een bezoekje aan Christchurch.

Maar Gloria's ouders dachten niet aan dat soort dingen, integendeel. William en Kura Martyn vonden het waarschijnlijk grappig om de suffe mensen in de Canterbury Plains door een vleugje ‘mondaine wereld’ te choqueren. Ze hadden totaal geen last van remmingen of verlegenheid en gingen ervan uit dat dat ook voor hun dochter gold.

Terwijl Jack in een halsbrekend tempo over de landweggetjes racete om het meisje niet uit het oog te verliezen, dacht hij aan Gloria's moeder. Kura-maro-tini, de dochter van zijn halfbroer Paul Warden, was een exotische schoonheid die gezegend was met een buitengewone stem. Ze had haar muzikaliteit waarschijnlijk meer te danken aan haar

moeder, de Maori-zangeres Marama, dan aan haar blanke familieleden. Kura had als kind al de wens gehad de operawereld in Europa te veroveren en had continu haar stem getraind. Jack was samen met haar opgegroeid op Kiward Station en dacht zelfs tegenwoordig nog met afschuw aan Kura's zangoefeningen en haar eindeloze pianospel. Toch had het er helemaal niet naar uitgezien dat ze haar dromen kon verwezenlijken, tot ze in haar echtgenoot, William Martyn, eindelijk de bewonderaar vond die haar talenten tot hun recht kon laten komen. Kura en William waren al jaren op tournee door Europa met een groep Maori-zangers en -dansers. Kura was de ster van het ensemble, dat met traditionele Maori-muziek en westerse instrumenten eigenzinnige interpretaties ten gehore bracht.

'Gewonnen!' Handig hield Gloria haar pony in bij de rotsformatie die 'de ring van de stenen soldaten' werd genoemd. 'En daar zijn de schapen ook!'

De kleine kudde ooien was de eigenlijke reden voor het uitstapje van Jack en Gloria. De dieren waren ervandoor gegaan en graasden nu in de buurt van de ring van de stenen soldaten op een stuk land dat de lokale Maori's als heilige grond beschouwden. Gwyneira McKenzie-Warden, die de boerderij leidde, respecteerde de religieuze overtuigingen van de oorspronkelijke bewoners, ondanks het feit dat het land eigendom was van Kiward Station. Er was voldoende weidegrond voor de schapen en de koeien, zodat er geen enkele reden voor was dat de dieren op een Maori-heiligdom rondliepen, en daarom had ze Jack tijdens de lunch gevraagd de schapen van die plek weg te drijven.

Gloria was het daar absoluut niet mee eens. 'Dat kan ik toch wel doen, oma! En Nimue moet immers nog veel leren!'

Nadat ze haar eerste eigen herdershond had getraind, had Gloria behoefte aan grotere opdrachten op de boerderij, tot grote vreugde van Gwyneira.

Ze glimlachte naar haar kleindochter en knikte. 'Dat is goed, maar Jack gaat met je mee,' zei ze, hoewel ze eigenlijk niet goed wist waarom ze het meisje niet in haar eentje liet gaan. In feite was er geen enkele reden zich zorgen te maken: Gloria kende de boerderij als haar broekzak, en alle mensen op Kiward Station kenden Gloria en hielden van haar.

Met haar eigen kinderen was Gwyneira lang niet zo voorzichtig geweest. Haar oudste dochter Fleurette reed al op haar achtste de zes ki-

lometer naar het schooltje dat Gwyneira's vriendin Helen indertijd bij haar boerderij had opgericht. Maar met Gloria was het anders, want Gwyneira's hoop was helemaal gericht op de enige wettige erfgename van Kiward Station. Alleen in de aderen van Gloria en Kura-marotini stroomde het bloed van de Wardens, de feitelijke oprichters van de boerderij. Bovendien was Kura's moeder Marama afkomstig van de plaatselijke Maori-stam, zodat Gloria ook door de oorspronkelijke bewoners werd erkend. Dat was belangrijk, want er bestond al van oudsher rivaliteit tussen de Wardens en Tonga, het stamhoofd van de Ngai Tahu. Tonga hoopte het land door een huwelijk tussen Gloria en een Maori van zijn stam nog meer onder zijn invloed te kunnen brengen. Deze strategie was mislukt bij Gloria's moeder Kura. En Gloria had tot nu toe geen enkele belangstelling getoond voor de leefwijze en de cultuur van de stam. Ze sprak natuurlijk vloeiend Maori en luisterde heel graag als haar oma Marama de oeroude sagen en legenden van haar volk vertelde. Maar ze voelde alleen een band met Gwyneira, haar tweede echtgenoot James McKenzie en vooral hun zoon Jack.

Jack en Gloria hadden altijd al een bijzondere band met elkaar gehad. De jonge man was vijftien jaar ouder dan zijn halfachternichtje en in Gloria's eerste levensjaren was vooral hij degene geweest die haar had beschermd tegen de luimen en de desinteresse van haar ouders. Jack had nooit veel opgehad met Kura en haar muziek, maar Gloria mocht hij al meteen na haar eerste kreetje – letterlijk, zoals Jacks vader graag zei. De baby begon namelijk steeds hard te huilen zodra Kura de eerste pianotoetsen aansloeg. Jack had daar alle begrip voor en daarom sleepte hij Gloria altijd als een puppy met zich mee.

Inmiddels was niet alleen Jack bij de stenen cirkel aangekomen, maar ook Gloria's hond Nimue. De bordercollie hijgde en keek bijna verwijtend op naar haar vrouwtje. De hond vond het maar niets als Gloria voor haar uit reed. Voordat de pijlsnelle pony uit Engeland er was, was ze gelukkiger geweest. Maar ze rende meteen weg toen Gloria haar met een schril fluitje naar de schapen stuurde, die verspreid tussen de rotsen aan het grazen waren. Terwijl Jack en haar trotse vrouwtje goedkeurend toekeken, dreef Nimue de dieren bij elkaar en wachtte vervolgens op nieuwe instructies.

Gloria leidde de kudde behendig naar huis. 'Zie je wel, ik had het ook alleen kunnen doen!' Gloria keek Jack met een triomfantelijke blik aan. 'Wil je dat tegen oma zeggen?'

Jack knikte ernstig. ‘Natuurlijk, Glory. Ze zal heel trots op je zijn. En op Nimue!’

Gwyneira McKenzie had ruim vijftig jaar geleden de eerste bordercollies vanuit Wales meegenomen naar Nieuw-Zeeland. Hier had ze er verder mee gefokt en ze had ze getraind. Ze vond het heerlijk dat Gloria ook zo goed met de dieren kon omgaan.

Andy McAran, de stokoude voorman van de boerderij, keek hoe Jack en Gloria de schapen ten slotte in de schaapskooi dreven, waar hij een reparatie uitvoerde. McAran hoefde allang niet meer te werken, maar hij was graag bezig op de boerderij en zadelde bijna dagelijks zijn paard om vanuit Haldon naar Kiward Station te rijden. Zijn vrouw was het daar helemaal niet mee eens, maar daar trok Andy zich niets van aan, integendeel. Hij was pas op oudere leeftijd getrouwd en zou er nooit aan wennen dat iemand hem vertelde wat hij wel of niet moest doen.

‘Bijna net als miss Gwyn vroeger.’ De oude man grijnsde goedkeurend toen Gloria het hek achter de schapen dichtmaakte. ‘Het enige wat ontbreekt, is het rode haar en...’ De rest liet Andy onuitgesproken; hij wilde Gloria immers niet kwetsen. Maar Jack had zulke opmerkingen al zo vaak gehoord dat hij precies wist wat Andy dacht: de oude herder vond het jammer dat Gloria niet het elfjesachtige, tengere lichaam en het smalle, knappe gezicht van haar overgrootmoeder had geërfd. Eigenlijk was dat wel vreemd, omdat Gwyneira haar rode haar en sierlijke lichaam aan vrijwel alle andere vrouwelijke nakomelingen had doorgegeven. Gloria leek op de Wardens: een hoekig gezicht, dicht bij elkaar staande ogen, een scherpe mond. Haar dikke bos lichtbruine haar omlijstte haar gezicht niet, maar leek het eerder te verbergen. Het was heel lastig om haar wilde haar te kappen en daarom had Gloria het in een trotse bui afgeknipt. Natuurlijk had iedereen plagend gevraagd of ze nu ‘helemaal een jongen’ wilde worden – want daarvoor had ze al graag de broeken gepikt die haar oma Marama voor de Maori-jongens naaide –, maar Jack vond dat het korte haar Gloria fantastisch stond, en de wijde rijbroek paste beter bij haar sterke, enigszins gedrongen lichaam dan een jurk. Gloria had het figuur van haar Maori-voorouders geërfd, zodat westerse mode haar nooit goed stond.

‘Dat kind heeft echt niets van haar moeder,’ zei James McKenzie. Toen Jack en Gloria bij de boerderij aankwamen, stond hij voor het raam in

de erker van Gwyneira's slaapkamer. Daar zat hij tegenwoordig graag; deze uitkijkpost beviel hem veel beter dan de comfortabelere stoelen in de salon. James was onlangs tachtig geworden en leed aan ouderdomskwalen. Sinds enige tijd had hij last van pijnlijke gewrichten, waardoor elke beweging hem zwaar viel. Bovendien had hij er de pest aan om met een stok te moeten lopen. Hij gaf niet graag toe dat hij steeds meer moeite had met de trap naar de salon beneden, en daarom verkondigde hij graag dat hij de gang van zaken op de boerderij gemakkelijker kon overzien vanaf zijn plekje in de erker.

Gwyneira wist wel beter: James had zich in de voorname salon van Kiward Station nooit echt op zijn gemak gevoeld. Hij had altijd in het mannenverblijf gewoond en was alleen maar ter wille van Gwyneira bereid geweest naar het voorname herenhuis te verhuizen en zijn zoon hier groot te brengen. James had veel liever een blokhut voor zijn gezin gebouwd en voor een open haard gezeten waarin houtblokken brandden die hij zelf had gehakt. Maar hoe ouder hij werd, hoe minder aantrekkelijk deze droom werd. Inmiddels vond hij het prettig om gewoon te genieten van de warmte waar Gwyneira's huispersoneel voor zorgde.

Gwyneira legde haar hand op zijn schouder en keek nu ook naar Gloria en hun zoon. 'Ze is prachtig,' zei ze. 'Als ooit nog eens de geschikte man voor haar opduikt...'

James rolde met zijn ogen. 'Niet alweer!' verzuchtte hij. 'Godzijdank loopt ze nog niet achter de jongens aan. Als ik terugdenk aan Kura en die Maori-jongen die jou zo veel hoofdbreken heeft gekost... Hoe oud was ze toen? Dertien?'

'Zij was nu eenmaal vroegrijp,' zei Gwyneira verdedigend. 'Ze had altijd van haar kleindochter gehouden. 'Ik weet dat je Kura niet mag, maar haar probleem was vooral dat ze hier niet thuishoorde.'

Gwyneira borstelde haar haar en stak het op. Het was nog altijd lang en krullend, al begon het grijs het rood steeds meer te overheersen. Verder was haar leeftijd haar amper aan te zien. Gwyneira McKenzie was drieënzeventig, slank en gespierd, net als toen ze jong was. Ze had nu weliswaar een magerder gezicht met kleine rimpeltjes erin, maar ze had haar huid dan ook nooit tegen de zon beschermd. Het leven van een echte dame lag haar niet en ondanks alle gevaren van het leven hier was ze nog altijd blij dat ze het adellijke ouderlijk huis in Wales op haar zeventiende had verlaten om in een nieuwe wereld een riskant huwelijk te sluiten.

'Kura's probleem was dat niemand haar ooit heeft geleerd wat het

woord “nee” betekent toen ze daar nog ontvankelijk voor was,’ bromde James. Deze discussie over Kura hadden ze al honderden keren gevoerd. In feite was dit het enige onderwerp dat ooit problemen in hun huwelijk had veroorzaakt.

Gwyneira schudde afkeurend haar hoofd. ‘Je doet net alsof ik bang voor haar was,’ zei ze wrevelig. Ook dit verwijt was niet nieuw, hoewel het oorspronkelijk niet van James afkomstig was, maar van Gwyneira’s vriendin Helen O’Keefe. Gwyneira dacht met een steek in haar hart aan Helen, die het jaar tevoren was overleden.

James trok zijn wenkbrauwen op. ‘Bang voor Kura? Nee, dat ben je nooit geweest!’ zei hij plagend. ‘Daarom zit je deze brief, die de oude Andy heeft gebracht, al drie uur lang heen en weer te schuiven. Maak hem toch open, Gwyn! De afstand tussen jou en Kura is twintigduizend kilometer, ze zal je dus echt niet bijten!’

Andy McAran en zijn vrouw woonden in Haldon, de dichtstbijzijnde plaats. In het postkantoor daar bewaarden ze de brieven voor Kiward Station, en Andy fungeerde graag als postbode als er berichten van overzee waren. Als tegenprestatie verwachtte hij – net als veel mannelijke en vrouwelijke kletskousen in Haldon – een beetje roddel en achterklap over het exotische artiestenleven van de vreemde erfgename van de Wardens. James of Jack vertelde hem graag de laatste nieuwtjes over Kura’s wilde leven, en Gwyneira vond dat meestal geen probleem. Het nieuws was tenslotte meestal positief: Kura en William waren gelukkig, de optredens uitverkocht, de ene tournee volgde op de andere. In Haldon gingen desondanks allerlei boosaardige kletspraatjes rond. Was William zijn Kura echt al bijna tien jaar trouw? Op Kiward Station had hun onbezorgde geluk immers amper een jaar geduurd? En als hun huwelijk echt zo perfect was, waarom kregen ze dan niet nog meer kinderen?

Gwyneira, die nu met trillende vingers de deze keer in Londen gestempelde envelop openmaakte, trok zich daar niets van aan. Zij had eigenlijk alleen maar belangstelling voor Kura’s relatie met Gloria, die tot dusver door desinteresse werd overheerst. Gwyneira hoopte dat dit zo bleef.

Terwijl Gwyneira zat te lezen, zag James al dat deze brief verontrustender nieuws bevatte dan de geijkte succesverhalen als *Haka meets Piano*. James had dat al vermoed toen hij niet Kura’s hanenpoten, maar William Martyns vloeiende handschrift op de envelop had gezien.

‘Ze willen Gloria naar Engeland halen,’ zei Gwyneira toonloos en

liet de brief zakken. ‘Ze..’ Gwyneira zocht in Williams brief naar de betreffende zin: ‘Ze hebben weliswaar waardering voor onze opvoeding, maar ze vragen zich ernstig af of Gloria’s “artistiek-creatieve eigenschappen” hier wel voldoende worden uitgedaagd! James, Gloria hééft geen “artistiek-creatieve eigenschappen”!’

‘Gelukkig niet!’ zei James. ‘En hoe denken zij deze nieuwe Gloria tot leven te wekken? Moet ze mee op tournee? Zingen, dansen? Fluitspelen?’

Kura’s virtuoze beheersing van de *putorino*-fluit vormde een van de hoogtepunten van haar programma en Gloria had natuurlijk ook zo’n instrument. Tot verdriet van haar oma Marama had het meisje echter niet één keer een van de ‘normale stemmen’ foutloos aan het instrument kunnen ontlokken, laat staan de beroemde *wairua*, de stem van de geesten.

‘Nee, ze moet naar een internaat. Luister: “We hebben een kleine en bijzonder idyllisch gelegen school bij Cambridge uitgekozen. Deze school staat garant voor een veelzijdige ontwikkeling van meisjes, vooral op het intellectueel-artistieke vlak” las Gwyneira voor. ‘Ontwikkeling van meisjes! Wat bedoelen ze daar nu weer mee?’

James lachte. ‘Koken, bakken, naaien?’ opperde hij. ‘De Franse taal leren? Pianospelen?’

Gwyneira zag eruit alsof ze werd gemarteld. Als dochter van een landedelman had zij dat ook allemaal moeten leren, maar het vermogen van de Silkhams was gelukkig onvoldoende geweest om hun dochter voor haar opleiding naar een internaat te sturen. In plaats daarvan had Gwyneira nuttige dingen kunnen leren, zoals paardrijden en herdershonden trainen.

James stond moeizaam op en nam haar in zijn armen. ‘Kop op, Gwyn, zo erg zal het wel niet zijn. Nu met die stoomboten is de overtocht naar Engeland een fluitje van een cent. Heel veel mensen sturen hun kinderen naar een internaat. Het zal niet verkeerd zijn voor Gloria als ze iets van de wereld kan zien. En het landschap bij Cambridge schijnt heel lieflijk te zijn, net als hier. Gloria zal leeftijdgenootjes om zich heen hebben en kunnen hockeyen of wat ze daar ook maar doen... Nou ja, als ze gaat paardrijden moet ze natuurlijk een dameszadel gebruiken, maar een beetje beschaving kan geen kwaad, nu die veëbaronnen hier steeds voornamer worden..’

De meeste grote boerderijen in de Canterbury Plains bestonden al zeker vijftig jaar en leverden, meestal zonder dat de eigenaren daar

veel moeite voor hoefden te doen, veel winst op. Talrijke 'schapenbaronnen' van de tweede of derde generatie leidden het leven van een voorname grootgrondbezitter. Maar er waren ook boerderijen die verkocht waren aan rijkelijk gedecoreerde oorlogsveteranen uit Engeland die hier hun oude dag doorbrachten.

Gwyneira haalde diep adem. 'Dat is het dan,' verzuchtte ze. 'Ik had haar nooit toestemming moeten geven voor die foto met dat paard. Maar dat wilde ze zo graag. Ze was zo gelukkig met die pony...'

James wist wat Gwyneira bedoelde: één keer per jaar liet ze een foto van Gloria maken die naar haar ouders gestuurd kon worden. Normaal gesproken moest Gloria dan een zo stijf en zo saai mogelijke zondagse jurk aantrekken, maar deze keer had Gloria per se op haar nieuwe pony willen zitten. 'Princess was een cadeau van mama en papa!' had ze gezegd. 'Ze vinden het vast heel leuk als zij ook op de foto staat!'

Gwyneira speelde zenuwachtig met haar pas opgestoken haar, tot de eerste strengen weer losschoten. 'Ik had minstens moeten eisen dat ze in een rij-jurk op een dameszadel zat.'

James nam zacht haar hand in de zijne en drukte er een kus op. 'Je kent Kura en William toch. Misschien kwam het echt door die pony, maar je had hun net zo goed een foto van Gloria in een zondagse jurk kunnen sturen en dan zouden ze hebben geschreven dat er eigenlijk een piano bij had gehoord. Misschien was het tijdstip gewoon verkeerd. Ze moesten zich ooit een keer realiseren dat ze een dochter hebben.'

'Rijkelijk laat!' mopperde Gwyneira. 'En waarom laten ze ons niet meebeslissen? Zij kennen Glory helemaal niet. En dan meteen naar een internaat! Ze is nog zo jong...'

James trok zijn vrouw naar zich toe. Hij zag haar liever kwaad dan zo moedeloos en onzeker als zonet. 'Veel Engelse kinderen gaan al op hun vierde naar een internaat,' zei hij. 'Glory is twaalf. Ze redt het wel. Waarschijnlijk vindt ze het er zelfs leuk.'

'Dan is ze helemaal alleen...' zei Gwyneira zacht. 'En dan krijgt ze heimwee.'

James knikte. 'In het begin hebben alle meisjes vast en zeker heimwee. Dat gaat wel over.'

Gwyneira zei boos: 'Ja, misschien wel, als het landgoed van hun ouders twintig kilometer verderop ligt. Maar bij Glory zijn het er twintigduizend! We sturen haar de halve wereld over, naar mensen die haar niet kennen en niet van haar houden!'

Gwyneira beet op haar lip. Ze had het nog nooit toegegeven, inte-
gendeel, ze had Kura altijd verdedigd, maar eigenlijk was het een feit:
Kura-marō-tini had helemaal niets met haar dochter. En voor Wil-
liam Martyn gold hetzelfde.

‘Kunnen we niet gewoon doen alsof we deze brief helemaal niet
hebben ontvangen?’ Ze nestelde zich tegen James aan. Daardoor
dacht hij terug aan de piepjonge Gwyneira die altijd naar de herders
in de stal vluchtte als ze het helemaal had gehad met alle eisen die haar
nieuwe Nieuw-Zeelandse familie aan haar stelde. Maar dit was een
groter probleem dan een recept voor Ierse stoofpot.

‘Gwyn, liefje, dan sturen ze toch gewoon een nieuwe brief! Dit hier
is niet Kura’s idee. Zij heeft dat misschien gewoon een keer gezegd,
maar dat zou ze op z’n laatst na het volgende concert alweer zijn ver-
geten. William heeft deze brief geschreven; het is dus zijn project.
Waarschijnlijk speelt hij met de gedachte om Gloria zodra de gelegen-
heid zich voordoet met een graaf te laten trouwen.’

‘Maar vroeger haatte hij de Engelsen,’ zei Gwyneira.

William Martyn was een tijdje een Ierse vrijheidsstrijder geweest.

James haalde zijn schouders op. ‘William is veranderlijk.’

‘Als Gloria maar niet helemaal alleen zou zijn,’ verzuchtte Gwynei-
ra. ‘Die lange bootreis, al die onbekende mensen...’

James knikte. Ondanks al zijn geruststellende woorden was hij het
met Gwyneira eens. Gloria hield van het werk op de boerderij, maar
ze bezat niet dezelfde avontuurlijke geest als Gwyneira en haar doch-
ter Fleurette. In die zin was ze een uitzondering: niet alleen Gwyneira,
maar ook haar voorvader Gerald Warden had nooit risico’s geschuwd,
en Kura en William Martyn al helemaal niet. Wat dat betreft leek Glo-
ria waarschijnlijk op haar Maori-voorouders. Haar oma Marama was
zachtaardig en gehecht aan haar geboortegrond. Natuurlijk trok ze
wel rond met haar stam, maar ze werd onzeker zodra ze in haar eentje
het land van de Ngai Tahu moest verlaten.

‘En als we een ander meisje met haar meesturen?’ stelde James
voor. ‘Heeft ze geen vriendin bij de Maori’s?’

Gwyneira schudde haar hoofd. ‘Je denkt toch zeker niet dat Tonga
een meisje uit zijn stam naar Engeland stuurt!’ zei ze. ‘Bovendien kan
ik niemand bedenken met wie Glory een goede band heeft. Maar mis-
schien...’ Gwyneira’s gezicht lichtte op. ‘Ja, dat zou een mogelijkheid
zijn!’

James wachtte geduldig tot ze hem zou vertellen wat ze dacht.

‘Ze is natuurlijk nog heel jong..’

‘Wie?’ vroeg hij ten slotte.

‘Lilian,’ zei Gwyneira. ‘Ze kon heel goed met Lilian opschieten toen Elaine hier vorig jaar was. Eigenlijk is zij het enige meisje met wie Glory ooit heeft gespeeld. En Tim heeft zelf in Engeland op school gezeten. Misschien voelt hij er wel iets voor.’

James glimlachte toen Lilians naam werd genoemd. Nóg een achterkleinkind, maar in dit geval van zijn eigen vlees en bloed. Elaine, Fleurette’s dochter, was getrouwd en woonde in Greymouth. Haar dochter Lilian was de oudste van vier kinderen. Het enige meisje en een kopie van Gwyneira, Fleurette en Elaine: roodharig, levendig en altijd goedgehumeurd. Gloria was eerst een beetje verlegen geweest toen ze een jaar eerder samen met haar overgrootmoeder op de boerderij had gelogeed. Maar Lilian had het ijs snel kunnen breken. Ze kletste aan één stuk door over haar school, haar vriendinnen, haar paarden en honden, ging samen met Gloria paardrijden. Dan reden ze om het hardst en smeekte Lilian of Gloria haar Maori wilde leren en of ze de stam op Kiward Station mocht bezoeken. Dat was de eerste keer geweest dat Gwyneira haar achterkleindochter Gloria met een ander meisje had horen giechelen en geheimen uitwisselen. De meisjes hadden allebei geprobeerd Rongo Rongo, vroedvrouw en *tohunga* van de Maori’s, af te luisteren toen ze een toverformule uitsprak, en Lilian koesterde het stukje jade dat Rongo Rongo haar ten slotte had gegeven als een schat. Het meisje kon er ook geen genoeg van krijgen om zelf verhalen te verzinnen.

‘Ik vraag mijn vader wel of ik de steen mag laten zetten,’ had ze gewichtig gezegd. ‘Dan hang ik hem aan een gouden ketting om mijn hals. En als ik dan een man ontmoet met wie ik ga trouwen, zal hij... zal hij...’ Lilian twijfelde tussen ‘branden als gloeiende kooltjes’ en ‘trillen als een heftig bonzend hart’.

Gloria begreep dat niet. Voor haar was een stukje jade een stukje jade, geen object waarmee je iemand kon betoveren. Maar ze luisterde graag naar Lilians verzinsels.

‘Lilian is nog jonger dan Gloria,’ zei James. ‘Ik kan me niet voorstellen dat Elaine haar nu al wil laten gaan. Wat Tim er ook van vindt...’

‘Vragen staat vrij,’ zei Gwyneira resoluut. ‘Ik zal ze meteen schrijven. Wat vind je, moeten we het Gloria al vertellen?’

James zuchtte en streek door zijn vroeger bruine, maar nu grijze en nog altijd wilde bos haar. Een gebaar dat heel kenmerkend voor hem

was, iets wat Gwyneira altijd heel leuk had gevonden. ‘Niet vandaag en niet morgen,’ zei hij ten slotte. ‘Maar als ik William goed begrijp, begint het nieuwe schooljaar na Pasen. Dan moet ze al in Cambridge zijn. Als ze later komt, doe je haar daar geen plezier mee. Als zij halverwege het schooljaar de enige nieuweling is, wordt het nog moeilijker voor haar.’

Gwyneira knikte vermoeid. ‘We moeten het juffrouw Bleachum wél vertellen,’ zei ze met een ongelukkig gezicht. ‘Want zij moet dan een nieuwe baan zoeken. Verdorie, hebben we een keer een privélerares die echt goed is, dan krijgen we dit!’

Sarah Bleachum gaf Gloria al vanaf het begin van haar schooltijd les en het meisje was erg aan haar gehecht.

‘Nou ja, Glory heeft in elk geval geen achterstand op die Engelse meisjes,’ zei Gwyneira.

Juffrouw Bleachum had in Wellington de lerarenopleiding gevolgd en met een uitstekend getuigschrift afgesloten. Ze had een voorliefde voor natuurwetenschappen en ze was erin geslaagd ook Gloria daarvoor te interesseren. Ze doken samen graag in boeken over de flora en fauna van Nieuw-Zeeland en juffrouw Bleachum was dolenthousiast geweest toen Gwyneira de aantekeningen van haar eerste echtgenoot, Lucas Warden, tevoorschijn had gehaald. Lucas had vooral de insectenpopulatie van zijn geboorteland onderzocht en gecatalogiseerd. Sarah verbaasde zich over zijn nauwkeurige tekeningen van de verschillende *weta*-soorten. Gwyneira keek altijd met gemengde gevoelens naar die beesten. Ze had nooit veel opgehad met deze reuzeninsecten.

‘Dat was mijn overgrootvader, hè?’ vroeg Gloria trots.

Gwyneira knikte. Eigenlijk was Lucas haar achteroudoom geweest, maar dat hoefde het kind niet te weten. Lucas zou blij zijn geweest met dit slimme achterkleinkind dat eindelijk zijn belangstelling deelde.

Zou men op een Engelse meisjesschool ook waardering kunnen opbrengen voor Gloria’s belangstelling voor insecten en dergelijke?

Lees verder in *De roep van het land*